

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 478/2018-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA] zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Michal Mandzák, a sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom Mgr. Marekom Parom, Šancová 48, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením vyšetrovateľa národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, expozitúry Stred – Banská Bystrica ČVS: PPZ-542/NKA-FP-ST-2016 z 21. septembra 2017 a upovedomeniami Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. XVI/2 Pz 4/18/1000-9 z 28. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti [REDAKČIA] [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júna 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka v 1. rade“) a toho istého dňa aj sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ v 2. rade“, spolu aj „sťažovatelia“), ktorými namietali porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením vyšetrovateľa národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, expozitúry Stred – Banská Bystrica (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: PPZ-542/NKA-FP-ST-2016 z 21. septembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie vyšetrovateľa“) a upovedomeniami Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. XVI/2 Pz 4/18/1000-9 z 28. marca 2018 (ďalej aj „napadnuté upovedomenia generálnej prokuratúry“).

2. Plénum ústavného súdu vzhľadom na skutkovú súvislosť a predmet sťažnosti v záujme hospodárnosti konania podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku rozhodlo uznesením sp. zn. PLs. ÚS 23/2018 z 19. septembra 2018 tak, že sťažnosti sťažovateľov vedené pod sp. zn. Rvp 1126/2018 a sp. zn. Rvp 1128/2018 spojilo na spoločné konanie a ďalej sú vedené pod sp. zn. Rvp 1126/2018.

3. Z obsahu oboch sťažností a ich príloh vyplýva, že napadnutým uznesením vyšetrovateľa z 21. septembra 2017 bolo sťažovateľom spoločne s ďalšou osobou vznesené obvinenie pre zločin neodvedenia dane a poistného spáchaný formou účasti podľa § 21 ods. 1 písm. d) k § 277 ods. 1 a 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom do 30. septembra 2012 (ďalej len „Trestný zákon“). Podstata skutku mala spočívať v tom,

že sťažovatelia, a to sťažovateľka v 1. rade ako konateľka obchodnej spoločnosti a sťažovateľ v 2. rade ako vedúci organizačnej zložky, mali spoločne s ďalším spoluobvineným vykonať celý rad „účelových“ právnych úkonov v úmysle získať majetkový prospech zneužitím systému dane z pridanej hodnoty. Napadnuté uznesenie vyšetrovateľa nadobudlo právoplatnosť vo vzťahu k obom sťažovateľom 10. októbra 2017.

Sťažovateľka v 1. rade následne 8. januára 2018 a sťažovateľ v 2. rade 5. januára 2018 podali na generálnej prokuratúre návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia vydaného v prípravnom konaní (napadnutého uznesenia vyšetrovateľa, pozn.) podľa § 363 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Generálna prokuratúra upovedomeniami z 28. marca 2018 (obe upovedomenia majú rovnakú spisovú značku, pozn.) návrhu sťažovateľov nevyhovela, nezistiac porušenie zákona, ktoré by mohlo rozhodnutie vo veci ovplyvniť.

Napadnuté upovedomenia generálnej prokuratúry boli doručené právnomu zástupcovi sťažovateľky v 1. rade 6. apríla 2018 a právnomu zástupcovi sťažovateľa v 2. rade 10. apríla 2018.

4. V podaných ústavných sťažnostiach sťažovatelia takmer totožne uviedli, že generálna prokuratúra ako „*primárny ochranca práva*“ zlyhala v oblasti ochrany subjektívnych práv sťažovateľov, a to postupom a vydaním napadnutých upovedomení, ktoré vykazujú „*znaky maximálnej miery arbitrárnosti a svojvôle a ktoré nemá legitímny základ*“. Generálna prokuratúra sa dostatočným spôsobom nevysporiadala s argumentmi sťažovateľov, a tak „*odobrila*“ ďalšie pokračovanie trestného stíhania sťažovateľov, ktoré je podľa ich názoru nezákonne vedené od jeho začiatku.

Sťažovatelia sťažnosť podali aj proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa, pretože *«ak by i Ústavný súd SR vyhovel ústavnej sťažnosti, tak rozhodnutie Ústavného súdu SR by pre sťažovateľa predstavovalo tzv. „akademické rozhodnutie“. Je tomu tak preto, lebo podľa ustanovenia § 363 ods. 4 Trestného poriadku Generálny prokurátor môže zrušiť rozhodnutie podľa § 363 ods. 1 do šiestich mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. A keďže napadnuté uznesenie Vyšetrovateľa nadobudlo vo vzťahu k sťažovateľovi právoplatnosť dňa 10.10.2017, tak šesťmesačná lehota uplynula dňa 10.04.2018, čoho dôsledkom je to, že Generálny prokurátor SR by aj napriek prípadnému*

procesnému úspechu sťažovateľa nemohol rozhodnúť o zrušení napadnutého uznesenia vyšetrovateľa. Z uvedených dôvodov preto sťažovateľ napáda (aj napriek princípu subsidiarity uplatňujúceho sa v ústavnom súdnictva) aj uznesenie Vyšetrovateľa.».

Sťažovatelia sú presvedčení, že aj napriek princípu subsidiarity je v súčasnosti daná právomoc ústavného súdu a nie je preto potrebné vyčkávať na prípadné konečné rozhodnutie trestného súdu, keďže predmet posúdenia v nastolenej právnej veci nezávisí od zisťovania ďalších skutkových okolností prípadu. Podľa sťažovateľov *«už i v súčasnom štádiu konania je možné posúdiť, či skutok ustálený orgánmi činnými v trestnom konaní je takým skutkom, ktorý je spôsobilým byť predmetom ďalšieho trestného konania, a najmä to, či môže vykazovať znaky trestného činu. Ak dôjde Ústavný súd SR k záveru, že skutok nemôže mať trestnoprávne konzekvencie, tak nemôže „odobriť“ ďalšie pokračovanie trestného stíhania. Takýto postup je nakoniec súladný i so zásadou proporcionality, keďže nie je účelné viesť trestné stíhanie, ak na jeho začiatku je zrejmé, že nemôže dôjsť k jeho úspešnému naplneniu (ďalšie pokračovanie v trestnom stíhaní nemôže v takomto prípade sledovať legitímny cieľ). Je potrebné zohľadniť i to, že trestné stíhanie dramaticky zasahuje do života obvinených, a preto je potrebné k nemu pristupovať s rozvahou.».*

Svoj názor sťažovatelia podopierajú tvrdením, že aj úmyslom zákonodarcu pri zavedení nového mimoriadneho opravného prostriedku (zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku) bolo umožniť generálnej prokuratúre preskúmať uznesenia o vznesení obvinenia z pohľadu toho, či bol alebo nebol porušený zákon a *„keďže platná právna úprava nezaviedla osobitnú možnosť súdneho prieskumu rozhodnutí Generálneho prokurátora SR, tak s ohľadom na právo na súdnu ochranu podľa 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, je na preskúmanie takýchto rozhodnutí povolaný Ústavný súd SR.“*. Podľa sťažovateľov aj ústavný súd už v minulosti napriek uplatňovaniu princípu subsidiarity pri preskúmaní rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní rozhodol napr. nálezmi sp. zn. III. ÚS 2/2009 a sp. zn. II. ÚS 311/2010 o zrušení uznesenia prokuratúry.

Sťažovatelia ďalej v ústavných sťažnostiach obšírnym spôsobom opisujú namietané skutočnosti vo svojich návrhoch (z 8. januára 2018, resp. 5. januára 2018, pozn.) podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, v ktorých poukazovali na nesprávnosť

postupu vyšetrovateľa pri posudzovaní skutku a vzniku škody pri uplatnení nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty.

Podľa názoru sťažovateľov sa generálna prokuratúra so žiadnymi ich námietkami nevysporiadala relevantným spôsobom, čím došlo k porušeniu práv na súdnu a inú ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľov za kľúčové *«je potrebné považovať vymedzenie podstaty skutku „optikou“ orgánov činných v trestnom konaní (ďalej aj ako „OČTK“).*

Zjednodušene možno uviesť, že podstata skutku (podľa OČTK) spočíva v účelových prevodoch nehnuteľností (či už zmluvných alebo prostredníctvom dobrovoľnej dražby), ktorých následkom je to, že na jednej strane dôjde k odpočítaniu dane na vstupe a na strane druhej dôjde k uplatneniu dane na výstupe. Tieto úkony sú (podľa OČTK) účelovo vykonávané tak, že subjekt, ktorý si uplatňuje daň na výstupe má vlastnú daňovú povinnosť vo vzťahu k štátnemu rozpočtu (a teda na základe daňového priznania sa táto daň riadne vymeria), avšak tento subjekt je nespôsobilým (napr. z dôvodu insolvenčie) daň zaplatiť. Nastane teda situácia, že daň je vymeraná riadne, ale nie je zaplatená. Správne vymeranie dane pritom predpokladá to, že štát eviduje pohľadávku voči subjektu z titulu správne vymeranej dane, čo samo o sebe vylučuje existenciu škody (t. j. reálneho úbytku na majetku).

Takto poňatý skutok preto nemôže napĺňať skutkovú podstatu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 4 Trestného zákona účinného do 30.09.2012, pretože ním nedošlo k neoprávnenému uplatneniu nadmerného odpočtu, keďže daň bola vymeraná riadne. Obdobne nemožno stíhať zo zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 Trestného zákona takého páchatela, ktorý súc si vedomý daňovej povinnosti, sa tesne pred podaním daňového priznania zbaví svojho majetku s cieľom nezaplatiť daň a nasledovne podá daňové priznanie s vlastnou daňovou povinnosťou, ktorú však z dôvodu insolvenčie nezaplatí. Je nepochybné, že takéto konanie nemôže naplniť skutkovú podstatu skrátenia dane a poistného, pretože daň v danom prípade bola vymeraná riadne, a objekt chránený skutkovou podstatou trestného činu skrátenia dane a poistného (t. j. správne vymeranie dane) nebol narušený. Aj napriek tomu, že takýto typ “daňových transakcií“ nie je spoločensky žiadúci, tak s ohľadom na nenaplnenie normatívnych znakov skutkovej podstaty trestného činu ich nie je možné trestnoprávne postihovať. Jednalo by sa

o neústavné rozširovanie trestnosti na základe analógie. Inými slovami povedané, OČTK ako i trestné súdy nemôžu preberať úlohu faktického zákonodarcu... Máme preto za to, že takýto typ skutkov, pre ktoré bolo vznesené obvinenie voči sťažovateľovi, nie je možné trestnoprávne postihovať, pretože by sa jednalo o neúmerné rozširovania trestnosti na základe analógie.

... Toto si nakoniec uvedomovali aj samotné orgány činné v trestnom konaní, keď skutok vymedzili len aplikáciou zásady „zákazu zneužitia práva“, a vôbec neuviedli žiadne porušenie daňových predpisov, ktorých sa mal sťažovateľ dopustiť. Sťažovateľ (ale i ostatní obvinení) sa pri svojom výsluchu obvineného výslovne domáhal, aby Vyšetrovateľ vymedzil daňových predpisov, ktorých porušenie sa mu kladie za vinu. Vyšetrovateľ však žiadne porušenie hmotnoprávných daňových predpisov nevedel uviesť, odvolávajúc sa len na zásadu zákazu zneužitia práva. Tomuto nakoniec korešponduje i to, že ani v daňovom konaní nebolo sťažovateľovi (resp. ostatným obvineným) vytknuté porušenie daňových predpisov. Za podstatné je potrebné považovať tiež to, že doposiaľ nebolo rozhodnutie daňových orgánov o oprávnenom uplatnení nadmerného odpočtu zrušené, a preto platí, že nadmerný odpočet bol vyplatený oprávnene.».

Ďalej sťažovatelia uvádzajú, že vzhľadom na to, že predmetom skutku je neoprávnené uplatnenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, tak je v danej veci relevantné i právo Európskej únie, a to predovšetkým zásada zákazu zneužitia práva, ktorá bola vytvorená rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci Emsland a Starké, sp. zn. C-110/99 zo 14. decembra 2000. Zásada zákazu zneužitia práva v oblasti daní podľa sťažovateľov znamená, že daňový subjekt vlastne obchádza zákon (teda ho výslovne neporušuje), čoho základným predpokladom je to, že koná v súlade so zákonom.

Na záver sťažnosti sťažovatelia namietli, že aj napriek tomu, že niektoré rozhodnutia ústavného súdu vychádzajú z toho, že čl. 6 ods. 1 dohovoru je aplikovateľný len na konania pred súdom, a nie i pred iným orgánom, sú presvedčení, že uvedený článok sa aplikuje i na toto konanie pred orgánom prokuratúry, čomu nasvedčujú i najnovšie rozhodnutia ústavného súdu (napr. I. ÚS 122/2018, II. ÚS 265/2018), a preto týmito ústavnými sťažnosťami namietajú i porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Na základe uvedeného sťažovateľa v petite oboch sťažností totožne žiadajú, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutými upovedomeniami generálnej prokuratúry a napadnutým uznesením vyšetrovateľa boli porušené ich v záhlaví označené práva. Zároveň od ústavného súdu žiadajú, aby zrušil napadnuté upovedomenia generálnej prokuratúry, ako aj napadnuté uznesenie vyšetrovateľa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne sťažovateľa žiadajú, aby im ústavný súd priznal náhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť návrh aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú,

pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 4/00, IV. ÚS 35/02, I. ÚS 124/03, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytykaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojim konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08).

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, v danom prípade iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených legislatívne vymedzených kompetencií. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Inými slovami, ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04, I. ÚS 480/2013, II. ÚS 544/2017).

12. Súčasťou obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda právo účastníka konania na také odôvodnenie úradného rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom tejto ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 260/06, I. ÚS 110/07, III. ÚS 2/09).

13. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

III.

14. Jadrom ústavných sťažností je tvrdenie sťažovateľov, že trestné stíhanie vedené proti nim je nezákonné od jeho začiatku a postupom vyšetrovateľa a generálnej prokuratúry bolo porušené ich právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením vyšetrovateľa a konaním, ktoré mu predchádzalo

15. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07, II. ÚS 523/2014). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí

rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

16. K sťažovateľmi namietanému porušeniu označených práv uznesením vyšetrovateľa ústavný súd uvádza, že proti tomuto uzneseniu existoval účinný právny prostriedok nápravy, a to návrh na zrušenie právoplatného uznesenia podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, čo sťažovatelia aj využili podaním návrhu na generálnej prokuratúre, a to 8. januára 2018, resp. 5. januára 2018.

17. Právomoc generálnej prokuratúry na preskúmanie uznesenia vyšetrovateľa teda vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie týchto častí sťažností, a preto ich ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok právomoci.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými upovedomeniami generálnej prokuratúry a konaním, ktoré im predchádzalo

18. Ústavný súd preskúmal napadnuté upovedomenia generálnej prokuratúry, z ktorých v prípade sťažovateľky v 1. rade vyplýva: *«Uvádzate, že uznesením vyšetrovateľa PZ bol porušený zákon v neprospech Vašej klientky - obvinenej v ustanoveniach § 2 ods. 10, § 206 ods. 1 Trestného poriadku.*

V prvom rade poukazujete na absenciu motívu konania obvinenej [REDAKOVANÉ] ako fakultatívneho znaku subjektívnej stránky trestného činu.

Keďže v skutkovej vete namietaného uznesenia nie je taký motív uvedený, obvinená nemá možnosť efektívne sa obhajovať.

Ďalší nedostatok spočíva v absencii znaku „škoda veľkého rozsahu“, keďže nebol vymedzený skutkovými okolnosťami.

Škoda je právny pojem a znamená okrem ďalších jej foriem úbytok na majetku poškodeného. Zo skutkovej vety sa však nedá zistiť, či sa má na mysli úbytok na majetku poškodeného, ujma na zisku alebo ujma na iných právach.

Uznesenie je zmätočné, pretože nie je zrejmé, či sa obvinenej [REDACTED] kládie za vinu nezaplatenie dane z pridanej hodnoty obchodnou spoločnosťou [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „[REDACTED]“) alebo v uplatnení si nadmerného odpočtu spoluobvineným [REDACTED].

... Na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia voči konkrétnej osobe je nevyhnutné, aby existoval dostatočne odôvodnený záver, že skutok spáchala konkrétna osoba. Taký záver musí byť podložený zákonne vykonanými dôkazmi, ktoré ho vo svojom súhrne s vyššou mierou pravdepodobnosti odôvodňujú.

V tejto veci na základe vykonaných dôkazov hodnotených podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku existuje v tomto štádiu trestného konania dostatočne dôvodný záver, že skutok mali spáchať práve obvinení spôsobom, ktorý je uvedený v skutkovej vete uznesenia vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia.

Taký záver vyplýva najmä z osobných a časových súvislostí týkajúcich sa jednotlivých prevodov predmetných nehnuteľností.

Z vykonaných dôkazov vyplýva záver, že jednotlivé právne úkony týkajúce sa prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam sledovali jediný cieľ - neoprávnené uplatnenie nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty jednotlivými daňovými subjektmi priamo či nepriamo ovládanými obvineným [REDACTED]. Žiadny iný zmysel prevodov z dôkazov nemožno vyvodiť.

Následne vyplatené nadmerné odpočty napokon získal do dispozície obvinený [REDACTED] či už priamo alebo prostredníctvom ním ovládaných obchodných spoločností.

Obvineným sa nekladie za vinu, že by k prevodom práv k nehnuteľnostiam nedošlo alebo že by boli jednotlivé úkony nesprávne vedené v účtovníctve jednotlivých obchodných spoločností participujúcich na prevodoch nehnuteľností a v daňovom konaní.

Podstatné je, že hoci formálne došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam uvedeným v skutkovej vete napadnutého uznesenia, jeho zmyslom a účelom nebolo reálne nakladanie s týmto majetkom pri podnikaní.

Z dôkazov vyplýva, že prvý prevod nehnuteľností na obchodnú spoločnosť [REDACTED] ako aj následné dražby boli vykonané s vedomím a úmyslom zúčastnených osôb neuhradiť daň z pridanej hodnoty obchodnou spoločnosťou [REDACTED] a tiež neodôvodnene zvýšiť hodnotu

prevedeného majetku so zámerom ju zneužiť pri ďalších prevodoch a následnom uplatňovaní si nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty.

Tu treba zdôrazniť, že Vaša klientka bola obvinená ako pomocník podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a nie ako priamy páchatel'. Bez jej účasti by obvinený ■■■■■ ■■■■■ nemal možnosť zrealizovať ďalšie právne operácie, v dôsledku ktorých napokon došlo k neoprávnenému uplatneniu a vyplateniu dane z pridanej hodnoty vo výške spolu viac ako osem miliónov €.

Motív konania obvinenej ■■■■■ je v namietanom uznesení špecifikovaný zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu, a to zneužitím mechanizmu dane z pridanej hodnoty získať neoprávnený majetkový prospech prostredníctvom neoprávneného uplatneného odpočtu tejto dane, čo sa aj reálne stalo, a to v prospech obvineného ■■■■■ ■■■■■.

Pokiaľ ide o následok činu, z namietaného uznesenia je bez pochybností zrejmé, že išlo o vyplatenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty neoprávneného uplatneného, a to ku škode Slovenskej republiky. Preto je okrem iného zrejmé, že Vašej klientke - obvinenej sa nekladie za vinu nezaplatenie dane z pridanej hodnoty obchodnou spoločnosťou ■■■■■.

Nezistiac Vami uvádzané ani iné porušenie zákona Vás podľa § 365 ods. 1 Trestného poriadku upovedomujem, že som nevyhovel Vášmu návrhu na zrušenie právoplatného uznesenia vyšetrovateľa PZ... v časti týkajúcej sa Vašej klientky - obvinenej ■■■■■ ■■■■■.»

19. Z napadnutých upovedomení generálnej prokuratúry v prípade sťažovateľa v 2. rade vyplýva: «Uvádzate, že uznesením vyšetrovateľa PZ bol porušený zákon v neprospech Vášho klienta - obvineného v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 10, ods. 12, § 34 ods. 1, ods. 5, § 176 ods. 2, § 194 ods. 1 a § 206 ods. 1 Trestného poriadku.

Vzhľadom na odôvodnenie uznesenia špeciálneho prokurátora, ktorý rozšíril argumentáciu o tzv. „doktrínu zneužitia práva Európskej únie“, vzniká ešte väčší rozpor medzi výrokom uznesenia o vznesení obvinenia a jeho odôvodnením, a v uvedenom smere podrobne analyzujete túto otázku z hľadiska trestnej veci Vášho klienta.

Poukazujete na nedostatočné odôvodnenie uznesenia o vznesení obvinenia, keď na stranách 5-28 obsahuje len zoznam obchodných transakcií a ich stručný popis, ale absentuje vysvetlenie, v čom mali byť nadmerné odpočty neoprávnené.

Vzhľadom na odôvodnenie uznesenia o vznesení obvinenia nie je zrejmé, akým spôsobom sa obvinení mali dopustiť skutku, ktorý im je kladený za vinu.

Nedošlo k zníženiu daňovej povinnosti, preto protiprávnosť konania orgány činné v trestnom konaní odvodzujú od nezaplatenia DPH spoločnosťou [REDACTED].

V takom prípade je vylúčená trestnosť odpočtu DPH iným subjektom.

Konanie obvinených nenaplnilo znaky skutkovej podstaty trestného činu.

Zo strany orgánov činných v trestnom konaní ide o zakázanú analógiu, t. j. k rozširovaniu skutkovej podstaty na prípady, ktoré táto z vôle zákonodarcu nepokrýva, keďže nebol porušený zákon na úseku dane z pridanej hodnoty ani daňového práva EÚ, o čom svedčí negatívny výsledok kontroly vykonanej daňovým úradom.

Orgány činné v trestnom konaní nie sú oprávnené skúmať, či určitý právom dovolený právny úkon predstavuje zneužitie šiestej smernice EÚ a suplovať tým činnosť daňového úradu.

... Na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia voči konkrétnej osobe je nevyhnutné, aby existoval dostatočne odôvodnený záver, že skutok spáchala konkrétna osoba. Taký záver musí byť podložený zákonne vykonanými dôkazmi, ktoré ho vo svojom súhrne s vyššou mierou pravdepodobnosti odôvodňujú.

V tejto trestnej veci na základe vykonaných dôkazov hodnotených podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku existuje v tomto štádiu trestného konania dostatočne dôvodný záver, že skutok mali spáchať práve obvinení spôsobom, ktorý je uvedený v skutkovej vete uznesenia vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia.

Taký záver vyplýva najmä z osobných a časových súvislostí týkajúcich sa jednotlivých prevodov predmetných nehnuteľností.

Z vykonaných dôkazov vyplýva záver, že jednotlivé právne úkony týkajúce sa prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam sledovali jediný cieľ - neoprávnené uplatnenie nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty jednotlivými daňovými subjektmi. Žiadny iný zmysel prevodov z dôkazov nie je možné zistiť.

Následne vyplatené nadmerné odpočty napokon získal do dispozície obv. ██████████

██████████ či už priamo alebo prostredníctvom ním ovládaných obchodných spoločností.

Preto nemožno súhlasiť s Vaším názorom, že toky peňažných prostriedkov nie sú pre trestné konanie relevantné. Práve naopak, táto skutková okolnosť významne preukazuje skutočný účel jednotlivých právnych úkonov, ktorý nie je súladný s ustanovením § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka

Obvineným sa nekladie za vinu, že by k prevodom práv k nehnuteľnostiam nedošlo alebo že by boli jednotlivé úkony nesprávne vedené v účtovníctve jednotlivých obchodných spoločností participujúcich na prevodoch nehnuteľností a v daňovom konaní.

Podstatné je, že hoci formálne došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam uvedeným v skutkovej vete napadnutého uznesenia, jeho zmyslom a účelom nebolo reálne nakladanie s týmto majetkom pri podnikaní.

Z dôkazov vyplýva, že prvý prevod nehnuteľností na obchodnú spoločnosť ██████████ ako aj následné dražby boli vykonané s vedomím a úmyslom zúčastnených osôb neuhradiť daň z pridanej hodnoty obchodnou spoločnosťou ██████████ a tiež neodôvodnene zvýšiť hodnotu prevedeného majetku so zámerom ju zneužiť pri ďalších prevodoch a následnom uplatňovaní si nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty.

Okolnosť, že samotné právne úkony medzi jednotlivými účastníkmi reťazca sú po formálnej stránke v súlade so zákonom neznamena, že nedošlo k spáchaniu daňového trestného činu.

Charakter a okolnosti prevodov sú takej povahy, že iný zmysel, ako získanie neoprávneného vyplatenia nadmerného odpočtu DPH, nie je zrejmý.

Skutočnosť, že v rámci konania daňových orgánov neboli zistené nedostatky, nie je pre orgány činné v trestnom konaní a súd záväzná. Treba uviesť, že daňový orgán skúma jednotlivý obchodný prípad a nemal možnosť komplexne posúdiť všetky vykonané právne úkony a ich podstatu.

Za danej dôkaznej situácie preto nemožno dospieť k záveru, že konanie obv. ██████████ nevykazuje znaky účasti - pomoci k zločinu, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie.

Pokiaľ ide o uznesenie špeciálneho prokurátora sp. zn. VII/2 Gv 140/16/1000- 48 z 13.11.2017 a jeho odôvodnenie, Váš klient - obvinený nie je oprávnený podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku domáhať sa jeho zrušenia, pretože toto uznesenie sa týka iného obvineného.

Nezistiac Vami uvádzané ani iné porušenie zákona Vás podľa § 365 ods. 1 Trestného poriadku upovedomujem, že som nevyhovel Vášmu návrhu na zrušenie právoplatného uznesenia vyšetrovateľa PZ... v časti týkajúcej sa Vášho klienta obv. [REDACTED]»

20. Po oboznámení sa s obsahom napadnutých upovedomení generálnej prokuratúry ústavný súd konštatuje, že generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) konal v medziach svojej právomoci a predovšetkým v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona, ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, jeho úvahy sú logické, legitímne a právne akceptovateľné. Postup generálnej prokuratúry bol v súlade so zákonom a ústavne konformný a po jeho preskúmaní ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť so sťažovateľmi namietaným porušením základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čo zakladá dôvod odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť. Inými slovami, generálny prokurátor vzal na vedomie podstatu argumentov sťažovateľov vyjadrených v návrhu na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, pričom zároveň predstavil svoje argumenty, ktoré ho viedli k záveru o ich trestnoprávnej zodpovednosti. Závery, ku ktorým generálny prokurátor dospel, sa ústavnému súdu nejavia ako svojvoľné a v štádiu prípravného konania neudržateľné, v dôsledku čoho ich teda nemožno považovať za arbitrárne. V tejto súvislosti ústavný súd akcentuje, že mu neprináleží vyjadrovať sa k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých bola vyvedená trestnoprávna zodpovednosť sťažovateľov, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce na záver o trestnoprávnej zodpovednosti.

21. V širšom ústavný súd poukazuje aj na to, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľov. Taktiež poukazuje aj na doterajšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“

(napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris)], ktorý pod spravodlivým súdnym procesom (*fair hearing*) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014, I. ÚS 756/2016). Taktiež nie je možné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd, ako aj ktorýkoľvek iný orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09). Ústavný súd teda uzatvára, že generálna prokuratúra vo svojich upovedomeniach č. k. XVI/2 Pz 4/18/1000-9 z 28. marca 2018 s dostatočnou jasnosťou vyjadrila dôvody, na ktorých založila svoje rozhodnutia (*Hadjianastassiou v. Grécko*), pričom ani judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Georiadis c. Grécko* z 29. 5. 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. 2. 1998) a túto povinnosť si generálny prokurátor podľa názoru ústavného súdu v dostatočnej miere splnil.

22. Ústavný súd tiež poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, a to aj postupom podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom/návrhom zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu/návrhu vyhovel (I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06).

23. Pri posudzovanom prípade, pri ktorom sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou a dohovorom garantovaných práv alebo slobôd v trestnom konaní, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až do konca procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich

štádiách trestného konania, a preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietať také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. pozri napr. II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07, I. ÚS 314/09, II. ÚS 476/2017).

24. Osobitne je potrebné uviesť, že vznesenie obvinenia je dôležitým procesným úkonom, pretože týmto úkonom sa proti určitej osobe začína trestné stíhanie za konkrétny skutok, ktorý je trestným činom, a súčasne sa určuje aj jej procesné postavenie v trestnom konaní ako obvineného. Pre vznesenie obvinenia je preto potrebné, aby sa odôvodnil záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, pričom k takémuto záveru o spáchaní trestného činu určitou osobou stačí tzv. vyšší stupeň pravdepodobnosti, ktorý musí byť konkrétne zistenými skutočnosťami dostatočne odôvodnený. Nie je však potrebné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná, ako to je v prípade obžaloby. Otázka dôvodnosti vznesenia obvinenia je predmetom celého trestného konania a ústavnému súdu v tejto súvislosti prináleží zaoberať sa otázkou ochrany základných práv a slobôd zásadne až po jeho skončení (s výnimkou niektorých špecifických situácií, napríklad ak súčasne došlo k zásahu do osobnej slobody sťažovateľa), teda po vyčerpaní všetkých procesných prostriedkov, ktoré obvinenému, resp. obžalovanému Trestný poriadok poskytuje.

25. Ústavný súd v okolnostiach danej veci konštatuje, že sťažnosti sťažovateľov smerujú proti postupu a rozhodnutiu orgánov činných v trestnom konaní vo fáze prípravného (trestného) konania, keď o odôvodnenosti, a teda zákonnosti a ústavnosti, trestného stíhania sťažovateľov meritórne príslušný všeobecný súd zatiaľ nerozhodoval. Z uvedeného okrem iného vyplýva, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľom ako obvineným a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po prípadnom podaní obžaloby) ako obžalovaným namietať právne účinným spôsobom porušenie základných práv garantovaných ústavou, resp. práv garantovaných dohovorom vrátane nimi označeného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku údajného nezákonného postupu vyšetrovateľa a generálnej prokuratúry v predmetnej trestnej veci.

26. Ústavné súdnicstvo a právomoc ústavného súdu sú teda vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem, akou Trestný poriadok nepochybne je. Navyiac, je nutné skonštatovať, že aj samotné vyšetrovanie v predmetnej trestnej veci nie je skončené (v čase podania sťažností ústavnému súdu, pozn.) a postavenie sťažovateľov ako strany trestného konania im už v rámci prípravného konania dáva postavenie a tomu korešpondujúcu plnú potenciú aktívne zasahovať do objasňovania skutkovo relevantných okolností a skutočností kladených im za vinu. Tak ako súd prvého stupňa, ktorý bude oprávnený konať a rozhodovať v trestnej veci sťažovateľov po skončení prípravného konania, aj odvolací súd v prípade podania odvolania v predmetnej trestnej veci sú súdmi s plnou jurisdikciou, v právomoci ktorých je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu vrátane zákonnosti a ústavnosti postupu orgánov prípravného konania v trestnej veci sťažovateľov v tomto štádiu trestného stíhania predchádzajúcemu podaniu obžaloby (obdobne napr. III. ÚS 75/05, III. ÚS 347/2011, III. ÚS 388/2015).

27. Podľa názoru ústavného súdu (ak nedôjde k zastaveniu trestného stíhania ešte pred podaním obžaloby) bude v primárnej právomoci všeobecných súdov posúdiť (a to aj v rámci konkrétnych námietok sťažovateľov uplatnených v podaných sťažnostiach), či prichádza, alebo neprichádza do úvahy právna kvalifikácia skutku, za ktorý sú sťažovatelia stíhaní, podľa § 277 ods. 1 a 4 Trestného zákona. Rovnako všeobecný súd posúdi (pokiaľ nedôjde k zastaveniu trestného stíhania ešte pred podaním obžaloby), či skutok tvoriaci predmet trestného stíhania nemožno považovať prípadne za iný trestný čin. V prípade, ak dôjde k podaniu obžaloby, príslušný okresný súd sa s uvedenými námietkami sťažovateľov bude musieť vysporiadať najneskôr v rozsudku, v ktorom rozhodne o ich vine či nevine. Pokiaľ ich námietky neuzná, sťažovatelia budú mať možnosť podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, v dôsledku čoho dôvodnosť ich námietok bude musieť preskúmať príslušný krajský súd v rámci odvolacieho konania. Ak ani stanovisko odvolacieho súdu nebude pre sťažovateľov priaznivé, budú mať možnosť podať ešte aj dovolanie a domáhať sa ochrany označených práv Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania.

28. Zhodne s predostretou názorovou líniou ústavného súdu postupuje aj Ústavný súd Českej republiky, čoho dôkazom je aj jedno z jeho uznesení č. k. I. ÚS 2149/2016 zo 16. augusta 2016:

„Ústavní soud v první řadě připomíná, že jak ve své judikatuře opakovaně zdůrazňuje, při svém rozhodování vychází ze zásady subsidiarity řízení o ústavní stížnosti, jež je třeba vnímat jako řízení mimořádné. Ústavní soud uplatňuje zásadu zdrženlivosti a minimalizace zásahů do rozhodovací činnosti jiných orgánů veřejné moci především tam, kde dosud nebylo meritorně rozhodnuto. Tak i zasahování do rozhodování orgánů činných v trestním řízení ve fázi přípravného řízení Ústavní soud považuje, s výjimkou situací zcela mimořádných (např. pokud je současně dotčena osobní svoboda jednotlivce), za nepřijatelné, případně nežádoucí [srov. nálezn sp. zn. III. ÚS 62/95 ze dne 30. 11. 1995 (N 78/4 SbNU 243) či usnesení sp. zn. IV. ÚS 316/99 ze dne 6. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 486/01 ze dne 11. 12. 2001, sp. zn. IV. ÚS 213/03 ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 262/03 ze dne 30. 6. 2003 a další]. Kasační intervence tak má své místo pouze v případech zjevného porušení kogentních ustanovení podústavního práva, kdy se postup orgánů činných v trestním řízení zcela vymyká ústavnímu, resp. zákonnému procesněprávnímu rámci, a jím založené vady, případně jejich důsledky, nelze v soustavě orgánů činných v trestním řízení, zejména obecných soudů, již nikterak odstranit (srov. kupř. usnesení sp. zn. III. ÚS 674/05 ze dne 25. 1. 2006). Jinak řečeno, svůj zásah shledává Ústavní soud důvodným toliko v situaci materiálního (obsahového) a na první pohled zřejmého odepření spravedlnosti (denegatio iustitiae).“

29. Na záver v uvedenej súvislosti ústavný súd pripomína svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry ESĽP (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002), vyplýva, že ústavný súd

a EŠLP overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 695/2015, II. ÚS 510/2017).

30. K námietkam sťažovateľov, že ústavný súd už v minulosti konštatoval porušenie ústavných práv aj v súvislosti so vznesením obvinenia (napr. III. ÚS 2/09, II. ÚS 311/2010), ústavný súd podotýka, že išlo o uznesenia orgánov prokuratúry, ktoré boli čisto arbitrárne, zjavne neodôvodnené, bez uvedenia akýchkoľvek preskúmateľných dôvodov. V posudzovaných prípadoch však generálna prokuratúra reagovala na podstatné námietky sťažovateľov uvedené v návrhoch podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku a svoje rozhodnutia riadne odôvodnila.

31. Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní časti sťažností sťažovateľov proti napadnutým upovedomeniam generálnej prokuratúry odmietol ako zjavne neopodstatnené.

32. Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľov v nich obsiahnutých (návrh na zrušenie rozhodnutí, priznanie trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2018